

LATVAS

No. 10. Metai VII

Kovo-March 5, 1927

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

PIRMAS GAVĖNIOS SEKMADIENIS.

L e k c i j a .

E v a n g e l i j a .

2 KORINT. 6, 1-10.

MT. 4, 1-11.

BROLIAI: mes jus raginame neimti Dievo malonės veltui. Nes jis sako: Aš išklačiau tave malonės metu ir išgany mo dieną tau padėjau. Štai dabar malonės metas, štai dabar išgany mo die na! Neduokime nė vienam jokio papik tinimo, kad mūsų tarnystė nebutų pei kiamą, bet visame parodykime save, kaip Dievo tarnus, didele kantrybe sielvartuose, varguose, suspaudimuose, smugiuose, kalėjimuose maištuose, darbuose, budynėse, pasninkuose, nekaltybe, išmintimi, romumu, meilumū, šventąja Dvasia ir neveidmaininga meile, tiesos žodžiu, Dievo įega, teisybės ginklais dešinėje ir kairėje, garbėje ir negarbėje, kuomet piktai ar gerai apie mus kalba, laikomi suvedžiotojais, tačiau tiesakalbiai, nepažįstamais, tačiau žinomi; laikomi mirštančiais, nors mes dar esame gyvi; kaipo nuplakti, tačiau neužmiršti; kaipo nuliudusieji, tačiau visuomet linksmi; kaipo beturčiai, bet kurie daugelį daro turtingais; kaipo nieko neturintieji, tačiau visa turintieji.

ANUO metu Jėzus buvo Dvasios nuvestas į tyrus, kad būtų velnio gundytas. Išpasminkojes keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis nakčių, po to buvo alkanas. Tuomet gundytojas prisiartinęs jam tarė: Jei tu Dievo Sunus, sakyk, kad iš šitų akmenų pasidarytų duonos.

Jis, atsakydamas, tarė: Parašyta: Žmogus yra gyvas ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, kurs išeina iš Dievo burnos. Tuomet velnias paėmė jį į šventąjį miestą, pastatė jį ant bažnyčios viršaus ir jam tarė: Jei tu Dievo Sunus, pulk žemyn; nes parašyta: Jis davė savo angelams paliepinų apie tave, ir jie neš tave ant rankų, kad kartais neužsigautumėi sau kojos į akmenį. Jėzus jam tarė: Taip pat parašyta: Negundysi Viešpaties, savo Dievo. Velnias vėl paėmė jį į labai aukštą kalną, parodė jam visas pasaulio karalystes ir jį garbin gumą ir jam tarė: Aš visa tai tau duosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane. Tuomet Jėzus jam tarė: Eik šalin, šetone! nes parašyta: Viešpatį, savo Dievą, tegarbinsi ir jam vienam tetarnausi. Po to velnias paliko jį; štai, prisiartinio angelai ir tarė jam.

Lietuva, brangi mano Tėvyne,
Tu esi kaip sveikata!

Kaip tave branginti reikia
Tasai tepamato,
Kurs tave prarado!

(A. M.)

Arkivyskupui J. Matulevičiui Mirus

Skaudi Arkivyskupo Matulevičiaus mirties žinia greitai paplito po visą Lietuvą. Tą patį rytą jau beveik visur žinota, kad visų gerbiamas ir mylimas ganytojas miręs. Del jo mirties iš visų pusių pasipylė užuojautos pareiškimai tiems, kurie stovėjo artymai prie garbingojo ganytojo asmens.

Visupirma visos Lietuvos Arkivyskupas Metropolitas Juozapas Skvireckas išleido į tikinčiuosius raštą, pranešdamas tą liudną žinią Lietuvos gyventojams. Jo Ekscelencijos išleistas ganytojiškas raštas šitaip skamba: "Juozapas Skvireckas Dievo gailestingumu ir šv. Apaštalu Sosto malone Kauno Arkivyskupas Metropolitas, Gerbiamajam Kauno Metropolijos Kunigijai ir visiems tikintiems sveikinimą ir ganytojo palaiminimą. — Laikome savo pareiga pranešti jums, mylimiausieji, liudną žinią, kad šio ketvirtadienio 3 val. 45 min. rytą po trumpos, bet labai sunkios ligos, susilaukęs vos 56 metų amžiaus, dievotai pasimirė Jo Ekscelencija Apaštalu Sosto Vizitatorius Lietuvai titulinis Adulitanijos Arkivyskupas Jurgis Matulevičius, Teologijos Doktoras, Marijonų Kongregacijos Generalas, buvęs Vilniaus vyskupas. Visą savo amžių karštai mylėjęs Dievą ir visu atsidėjimu tarnavęs Bažnyčiai paskutinius savo ankšti nutraukto gyvenimo metus, pavesdamas ir turėdamas didelio Šv. Tėvo pasitikėjimo, atidavė ypatingu budu Lietuvos Bažnyčios rei-

kalų tvarkymo darbui ir gimtojo krašto naudai. Tas darbas buvo šią valandą kaip ir baigtas, ir Apaštalu Sosto Vizitatoriaus mirtis pasiliks lyg amžina antspauda, pridėta prie to tvarkymo darbo dokumento. A. a. Arkivyskupas Jurgis bus palaidotas Musų Bazilikos kriptoje greta čia besilsinčių Žemaičių Vyskupų Motiejaus, Mečislovo ir Gasparo. Melsdami mirusiajam Arkivyskupui Dievo gailestingumo, pavedame Musų Arkidiecezijos G. G. Klebonams ir Bažnyčių Rektoriams ir prašome kitų Lietuvos diecezijų G. G. Klebonų ir bažnyčių Rektorių gavus šią žinią ir pirmą sekmadienį paskelbus ją iš sakyklos, parupinti, kad savaitės bėgyje už velionį butų atlaikytos ekzekvijos ir gedulingos mišios, kviesti tikinčiuosius jose dalyvauti ir, pagaliau, per tris dienas rytą, vidudienį ir vakare skambinti bažnyčių varpais. — Kaunas, 1927 m. sausio mėn. 27 d. (pasirašo) † Juozapas Arkivyskupas."

Labai yra graudingi ir pilni širdies tie pareiškimai, kuriuose reiškiami Arkivyskupui Matulevičiui mirus įvairių organizacijų užuojauta. Jie mums daug pasako; jie kalba į lietuvių katalikų širdis, primindami mums kaip brangus buvo lietuviams katalikams brangusai ganytojas. Čia paduodame visą eilę užuojautos pareiškimų, kurie patys už save kalba.

"Didelio pasišventimo Lietuvos Katalikų Bažnyčios Apaštalas, Lietuvos

žemelēs tikrasai sunus ir jos ypatingas mylētojas ir uolus darbuotojas, žymus mokslininkas, krikščioniškųjų dorybių nešėjas ir skiepintojas, nenuvargstas meilės skelbėjas, už lietuviybę kentėtojas ir krikščionių demokratų kelių tiesėjas A. a. Arkivyskupas Jurgis Matulevičius š. m. sausio mėn. 27 d. 3 val. 45 m. rytą apleido šį vargingąjį pasaulį. — Nebėra Tavęs, Dvasios Galiune, mūsų tarpe, bet Tavo skaistus pavyzdys ir šventas gyvenimas bus mums mūsų sunkiame gyvenime negęstanti žvaigždė vadovė. Mes pasižadam eiti jos rodomu keliu. Bet, silpni budami, prašom Tavęs melsti Viešpaties mums ištvermės ir galios tęsti savo gyvenimo kelionę Tavo nurodytais takais, kad, apleisdami šį pasaulį, galėtumėm ir mes palikti nenykstantį lobį savo Brangiajai Tėvynei ir Motinai Bažnyčiai. — L. Krikščionių Demokratų partijos Centro Komitetas”.

“A. a. Arkivyskupas Jurgis Matulevičius persiskyrė su šiuo pasauliu š. m. sausio mėn. 27 d. 3 val. 45 m. rytą. — Jis tapo Dievo pašauktas tuo metu, kada buvo užsibrėžęs baigti pradėtąjį didelį Lietuvai Bažnyčios tvarkymo darbą. Daug dirbo ir daug kentėjo. Bažnyčia ir Lietuva — Jo idealai, kuriems gyveno ir kuriems save pašventė. Del jų pačiame amžiaus stiprume ir šį pasaulį apleido. Liko didelė spraga mūsų gyvenime. Mes, šventasis vyres ir Lietuvystės kankinys, turėdami Tavo pavyzdį prieš akis, stengsimės tą spragą bent silpna dalimi užpildyti. Užtark mus pas Dangiškąjį Tėvą ir melsk Jo mums

pagelbos dirbti Tėvynės ir Bažnyčios darbą. — Seimo L. Krikšč. Demokratų Frakcija”.

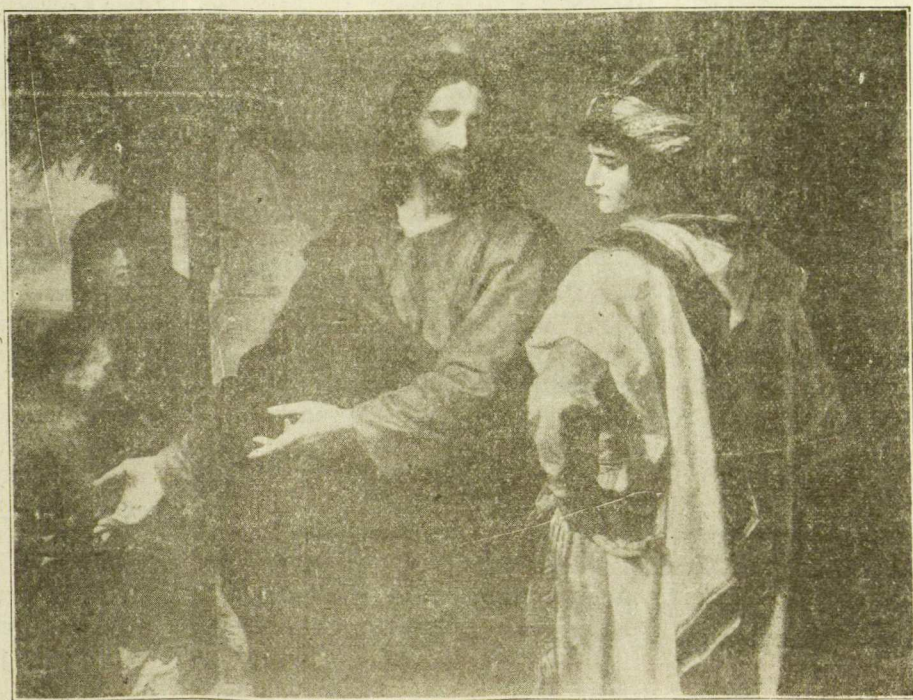
“A. a. 1927 m. sausio mėn. 3 val. 45 min. rytą prof. Hagentorno klinikoje, Kaune, amžinai užgėso didelis Bažnyčios ir Tėvynės vyras, pirmasis lietuvis Vilniaus vyskupas, Apaštališkasis Vizitatorius Lietuvai, kunigų Marijonų Generolas, titularis Adulitanijos (misių krašto) Arkivyskupas Jurgis Matulevičius. — Giliausio liudėsio ir skausmo suspausti, mes pranešame visiems savo skaitytojams ir visiems Lietuvos darbininkams apie Jo mirtį. A. a. Arkivyskupo Jurgio asmenyje visas krikščioniškas pasaulis neteko didelio ir kilnaus žmogaus. Lietuva gi neteko didžiausio savo apaštalo, kurį Apveizda mums buvo suteikusi. Lietuvos Krikščionys darbininkai a. a. Arkivyskupo Jurgio asmenyje laidoja didelį savo globėją, rupintoją, Kuris daug savo kilnios sielos jausmų ir darbų nuoširdžiai aukojo darbininkų vargams palengvinti. — L. D. Fed. Vyriausis Sekretoriatas, Seimo Frakcija ir “Darbininko” Redakcija”

“A. a. Arkivyskupas Jurgis Matulevičius mirė. — Prakilni, giliai mylinti siela, švelni ir visa jaučianti širdis, šventų pasiryžimų ir išminties kupina dvasia, siekusi nuolatos ne žemės laimės, bet Amžinojo Gėrio ir Tobulybės, gyvenimo nepakeliamos naštos palaužta netikėtai užgėso. Lietuvių tauta nustojo vieno prakilniausių ir geriausių savo vaikų ir sunku bus pernešti tą smugį tiems, su kuriais skausmingas atminimo

velionis dirbo. Kartu su visais tikinčiais liudėdama Lietuvos Ukininkų Sąjunga, tikinčiųjų ukininkų vardu, reiškia Marjonų Vienuolijai dėl netekimo jų Vyriausiojo Ganytojo širdingos užuojautos ir linki, kad užgulsią nelaimę perneštų, sekdami A. a. Arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus dvasios keliais. — Lietuvos

Ukininkų Sąg-os Centro Valdyba.

Ir daug daug panašių užuojautos pareiškimų pasipylė iš visų Lietuvos kraštų. Tie visi pareiškimai apibudina geriausiu būdu ir tinkamiausia įvertina Arkivyskupo Matulevičiaus asmenį. Jie mums parodo aiškiai ko mes šiomis dienomis netekome.

“Ir kiekvienas, kurs palieka namus, ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną... dėliai mano vardo, gaus šimteriopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą”. (Mat. 19, 29).

Šv. Teresė Vaikelio Jėzaus.

Dr. V. Padolskis.

(Tąsa).

Šiuo išsipildė visi Teresės troškimai. Celina jau buvo Karmeliuj, ir Leonija jau įstojus Panelės Švenčiausios Aplanavimo vienuolijon. O jos numylėtas tėvelis, sulyg apturėtų ženklų, jau danguj pergalės vainiką apturėjo. Dabar jai pačiai vien tobulybės takas pereit paliko, sekmingai užbaigti šios žemės karionės.

Visuomet karštai mylinti Kristų, Jam paaukojus savo gyvenimą, siekė kas kart tobulesnį Jo pažinimo iki danguj galėsianti Jį pamatyti veidu į veidą. Gilesniam Jo pažinimui, ji naudojosi dvasinių knygų skaitymu, ypatingai Evangeliją ir Kristaus Sekimu. Evangelija! koks tai malonus žodis! Ji perrašinėjo ištisus jos posakius, ją nešiojo prisispaudus prie savo meile degančios širdies. Iš čia ji sėmė ir šviesą ir savo dvasinį peną.

Beskaitydama evangelijoje Kristaus žodžius, ji stengė ne vien juos suprasti, bet ir įgyvendinti. Ypatingai Dievo ir artymo meilė varstė jos širdį, nes tik čia ji matė visą savo dvasinio gyvenimo tobulumą. "Jei kas sakytų: Aš myliu Dievą, ir nekęstų savo brolio, tas melagis". (I Jon. IV. 20). Užtat Teresė iš didžios Dievo meilės ir artumą didžiai mylėjo, juo labiau, kad pats Kristus jį mylėjo. "Tai mano įsakymas, kad mylėtume kits kitą, kaip aš jus mylėjau". (šv. Jon. XV. 12). Juo labiau vienuolyne karšta artymo meilė labai reikalinga, nes čia iki savo gyvatos galo tenka išbuti dažnai su priešingo charakterio asmenimis, kur reikalingas savęs išsižadėjimas ir pasiaukavimas kitų labui. Ir Seser Teresei Vaikelio Jėzaus viena pavyzdinga sesuo turėjo talentą jai nepatikti visur ir visuomet. Matyda-

ma, kad tai yra vien piktos dvasios gundymas, ir nenorėdama pasiduoti įgimties neapykantai, pamatė, kad Dievo meilė privalo būti ne tik širdy, bet turi ir darbais pasirodyti. Užtat, kad pasipriešinus šioms gundymams, tai sesei ji pradeda daryti tai, ką būtų dariusi tai, kurią ji karščiausiai myli. Tad sutikdama šią vienuolę, ji meldžiasi už ją, reikale patar nauja arba malonia šypsena išblaško savo nemalonias apie ją mintis. Del šio malonaus, švelnaus Teresės pasielgimo, nustebinta vienuolė net užklausė: "Sesuo Vaikelio Jėzaus Terese, ar negalėtumei man pasakyti, kas taip masina Tamstą prieš mane? Kai Tamstą sutinku, Tamsta vis mane pasveikini kuomaloniausia šypsena". Tai ne vienintėlė Teresės laimėta kova.

Vienuolyno viršininkė matydama Sesers Teresės Vaikelio Jėzaus gyvenimo šventumą, pasiektą aukštą tobulybės laipsnį, ir jos protingumą, neatsižvelgdama į jos jauną amžių, ją paskyrė naujukių mokytoja. Ištiesu, ji pilnai sugebėjo vesti šias jaunas sielas tobulybės keliu, įdiegti jų širdysna karštesnę Dievo meilę. Užtat, vien Dievo garbės ir sielų gero ieškodama, nesidrovėjo reikale jas pabarti, parodyti tikrą elgimosi būdą. Užtat naujukės ir pamilo Seserį Teresę, kuri buvo it pirmutinė jų draugė. Neturėdama naujukių mokytojos titulo, nors faktinai ja ir buvo, davė naujukėms progos drąsiau išpasakoti savo dvasios kovas, giliausias jų paslaptis. Kaip tik šiuo Teresė ir pasinaudojo jų sielos dorinimui. Dažnai ir pati Teresė atspėdavo jų mintis ir skausmus, kuriuos jos buvo pasirizę užslėpti. Tas ne maža stebino naujukes. "Štai mano paslaptis, tarė ji joms, aš niekuomet jums neduodu patarimų, nežvilgterėjusi pirmiau į Švenčiausią Panelę. Aš iš jos prašau

īkvēpti man tā, kas turētu jums padaryti daugiausia gero: ir aš pati dažnai stebiuos dalykais, kurių jus mokinu. Paprastai aš jaučiu, jums tai besakant, kad aš neapsirinku, ir kad Jėzus kalba per mano burną". Su ja suprātę, naujukės nekartą nurodydavo ir savo mokytojai jos netalumus, jų nuomone taisytiną elgėsi. Čia Teresė rado progą nusizeminti, pasitaisyti.

Pasiekus gi aukštą tobulybės laipsnį, pasiryžo ją vainikuoti pilnu savęs pasiaukojimu gailestingai Dievo meilei juo labiau, kad ji matė daug pasiaukojusių sielų Dievo teisingumui idant ant savęs atkentėtų nusidėjėjams skirtas bausmes. "Mano dangiškasai Mokytojau! prabilo ji: "ar tiktai Tavo teisingumui bus atnašaujama aukų ostija? Ar Tavo gailestingoji meilė jos nereikalauja? Ir visur Jisai yra įžeidžiamas, atmetamas... Širdys, kurias Tu troškai karštai mylėti, linksta ir kreipias prie sutvėrimų, meldamos iš jų laimės su nepastovia vienos valandėlės meile, užuot puolusios Tavo glėbin ir pasisavinusios tą brangų Tavo beribės meilės židinį. Mano Dieve, ar Tavo paniekinta meilė tegludės tik Tavo širdy? Man rodos, kad, jei rastumei sielų, pasiaukojančių Tavo meilei, it sudeginimo aukas, skubiai jas sunaikintumei; butumei linksmas, kad netenka užgesyti besaikės meilės liepsnos, kuri užtvenkta Tavo širdy". Ir karštu, skaisčios meilės pakilimu, sušuko: "Jėzau! Te būnu aš ta laimingąja auka; sunaikink savo mažąją ostiją dangiškos meilės liepsnoje". Ir Aukščiauasis priėmė šią auką. Buvo tai 9 d. birželio 1895 m.

Paskutinės jos gyvenimo dienos.

Savo apaštališka meile ši silpnutė vienuolė apgaubė visą pasaulį. Netolimas jai rodės ir Hanoi, Indokinijoj, kur ji troškta persikelti idant ten padėjus įsteigti Karmeliaus vienuolyną. Taip, ji ši didį pašaukimą turėjo, ir butų tikrai ten nu-

vykus, tačiau esant silpnos sveikatos, vienuolyno viršininkė ją sudraudė.

Silpnai esant iš kudukystės dienų Teresės sveikatai ir sunkus Karmeliaus gyvenimas daug pakenkė. Dažnai pasninkai, menkas patalas ir žiaurus žiemos šalčiai labai kankindavo Teresę. Bet dar labiau ją degino Dievo meilė. Po savo pasiaukojimo gailestingai Dievo meilei, Teresė it ne savyje gyveno. Jos mintys vien Dievuje skendo. Ir ji menko, silpnėjo. Galop ir džiova pasireiškė.

1896 m. didžiajam penktadieny, Teresė nudžiugo save jaučiantis ne toli mirties. Ketvirtadienio vakarą, negavus viršininkės leidimo ištisą naktį budėti prie Viešpaties karsto, vidurnakty nuėjo prigulti. "Vos padėjau galvą ant pagalvės, rašo jinai, tuoj pajutau kraują kunkuliais mušantis laukan iki mano lupų; aš tikėjau si mirsianti ir mano širdis plyšo iš džiaugsmo. Tačiau, kai buvau užgesinusi lempą, užslopinau savo žingeidumą iki rytui ir ramiai užmigau. Penktą valandą, kėlimo varpeliui suskambėjus, tuoj pamąsčiau jaukų dalyką sužinoti ir, priėjusi prie langelio, umai pastebėjau savo nosinę pilną kraujo".

Ir didžiojo penktadienio vakarą pasikartojo kraujo išsiveržimas. Nudžiugo Teresė, nes tai buvo pakvietimas amžinatvėn; tuo jautė, kad ne ilgai kėsianti šio pasaulio skausmus, neužilgo galėsianti pamatyti savo Viešpatį, kuriam čia pašventė paskutinius savo meilingos širdies mušimus.

(Bus daugiau).

Tretininkų Žinios.

Kristaus Sužiedotinė.

Kristaus sužiedotinė, kuri nori siekti tobulybės, turi pradėti tą darbą nuo savęs. Ji-
nai turi atidėti į šalį ir užmiršta visa, kas ne-
reikalinga ir vien įeiti į save — giliai į savo
širdį. Kuomet užsidarys savo širdyje, turi su-
rastti visas savo silpnybes, įpročius, pageidi-
mus, palinkimus, pasiėlgimus ir nuodėmes. Ji-
nai turi gerai apsvarstyti savo praeitį ir da-
bartį. Atradusi netobulumų, tesiskubina juos
prašalinti iš savo širdies.

Apsileidimas, aistros ir niekšybė yra visų
nuodėmių priežastys. Jeigu mes neuždėsime
piršto ant savo buvusių prasižengimų, mes nie-
kuomet negalėsime savęs pažinti. Yra svarbiau-
sia, kad mes valdytume savo palinkimus, vi-
suomet laiką vartotume geriems tikslams ir vi-
suose savo darbuose numatytume gerą tikslą.
Prisiminkime kaip mes buvom apsileidę savo
pareigose: maldose, skaityme, darbuose ir t. t.
Tiktai su pilna atyda, atlikdami tuos darbus,
mes galime pasiekti laukiamojo tikslo.

Kad pasiekti to laukiamojo tikslo mes tu-
rime graudžiai apsiverkti, papildę kokią nors
nuodėmę. Ieškoti kitų pagyrimo, laukti žmo-
nių palankumo ar dovanų yra aiškus Kristaus
sužiedotinės tuštumas ir negilus dievotumas.
Gerai pažinsis save, jeigu prisiminsi ar savo
širdyje gaiviniai kerštą, pavydą ir neapykantą.
Pavydas viešpatauja žmogaus širdyje, kuomet
jisai džiaugiasi svetima nelaime ir liusta, jeigu
mato savo artymo pasisekimą. Įeidami į savo
širdį pažinkime patys save ir savo tikrąją
vertę. Dažnai klausk savęs kas tu buvai, kas
esi, kuo nori būti ir kuo gali būti. Suprask
gerai kas pirmiau buvai, kuo dabar esi per
savo klaidą, iš kitos gi pusės, kas reikėjo da-
ryti, kad prasilenkus su nuodėme ir kas dabar
lieka daryti.

Žiurėk stačiai į savo. Jeigu taip elgsiesi,
atrasi savo tikrą vertę. Jeigu nežinai savos
vertės, jokin budu negali pažinti kitų daiktų

vertės. Reikia pažinti pirmiausia save, tiktai
paskui mes pažinsime kiek vertas dvasinis gy-
venimas ir jo visi malonumai. Jeigu negali
pats savęs pažinti, sako šv. Bonaventuras, kaip
tu pažinsi aukštesnių dalykų vertę? Jeigu no-
rie pasiekti antrojo ar trečiojo dangaus, visu-
pirma reikia pasiekti pirmasis dangus, kuris
yra tavo širdis. Vai, kaip pavojinga yra daug
žinoti ir tuo pačiu laiku dar savęs nepažinti!

Kad pažinti patį save, reikia "nusižeminti
Dievo akyvaizdoje". Kaip puikybė yra visų
nuodėmių pradžia, taip nusižeminimas yra vi-
sų dorybių pamatas. Nusižeminimas yra did-
žioji dorybė. Be šitos dorybės nėra nieko gera,
nes jeigu ir būtų kokia nors dorybė, tai nésant
nusižeminimo, toji pati dorybė pavirsta prasi-
kaltimu per puikybę. Visuomet atmint, kad
savo "visoje galimybėje kiek patsai gali ir
sugebi" dar nepasiekei tai, ką galėtum pa-
siekti. Viešpats Dievas mums suteikė gyvybę,
ne mes patys ją sau pasidarėme. Todel Kris-
taus sužiedotinė nuolatos turi siekti nusižemi-
nimo dorybės, be kurios nėra galimas joks do-
rybės šėšelis.

Dievui nesvarbu kas mes esame žmonės ar
angelai. Vienas nusižeminimas tiktai turi savo
vertę, sulig Dievas sprendžia ir mus pačius
kiek mes esame verti. Kas daugiausia nepatin-
ka Dievui, tai nužeminta išvaizda, po kuria
slepiasi išdidi ir puikybės pilna širdis. Kas
per nauda krikščioniui, kuris mato savo Išga-
nytoją nužemintą ir paniekintą, bet patsai
"gyvena didelėje puikybėje ir kitus niekina".
Žmogus geriausia pažįsta save, kuomet jisai
savęs paklausia "iš kur aš atėjau ir kur mane
reiks eiti?" Ko taip didžiūotis! Mes esame
vien dulkės ir pelenai. Šiandie čia, rytoj jau
mus nebus!

Būk todel visuomet nusižeminime. Kantrybė
tą mūsų nusižeminimą išbandys. Turėdami
daug nusižeminimo ir kantrybės, galėsime būti
tikrais Dievo vaikais. Štos dvi dorybės yra
pamatiniais Kristaus sužiedotinės pažymiai.

Velnias Pamokslininkas.

(Tąsa).

“O mažatikių ir iškrypėlių giminė!” tarė jis galutinai, “tai jus esate Viešpaties kareiviai, to sunus, kuris nešiojo nukryžuotojo žaizdas, šventųjų vaikai ir kentėtojų sekėjai? Atėjo dvi išbandymo ir trukumo dieni ir kur jūsų pasitikėjimas? Jus pasitikėjote ir meldėtės, kuomet jums Dievas gausiai visako davė, netruko jums dievotų kalbų ir drąsių žodžių, kuomet išmaldų maišas grįždavo namon pilnas; o dabar, po dviejų bandymo dienų, jūsų tikėjimas ir drąsa jus apleido ir jus jau pasirengę tikėti, kad Dievo žodis, kurį Jis tarė, jūsų tėvams, netenka jėgos! Todėl jus labai sunkiai, nedovanotinai klystate ir jus įžeidžiate Aukščiausiojo teisingumą ir savo žodžiui ištikimybę”.

Kada jis taip kalbėjo, jo veide pasirodė naujų kančių žymės.

“Ar tu matei tai?” šnabžtelėjo vienas jaunesniųjų brolių savo artimiausiam kaimynui. Ištikrųjų jis yra šventas. Net kalbėti apie nuodėmę jam yra kančia. Bet štai jis, išrodo, dar daugiau kalbės. Man rodos, kad mūsų sielų paslaptys yra jam žinomos”.

“Taip, jos yra žinomos”, tarė Obligatus, žerdamas žaibinį savo žvilgsnį į paskučiausiąjį kalbėtoją. “Ir tu, kuris taip neseniai davei savo įžadus Dievui, o dabar stovi prieš Jį pusiau pasirįžęs sulaužyti savo ištikimybę. Tau patinka pasaulionių dovanos ir žemės, bijai, kad tau nebutų perdaug sunku papas-

ninkauti. O kvailiai ir žemos širdies! Ar jus nežinote to, kad greičiau angelai atneš jums maisto, net patys velniai bus priversti jums tarnauti ir aprupinti jūsų reikalus, negu kad liktų neišsipildęs nors vienas Dievo žodis?”

“Mano tėve,” tarė gvardijonas su didele pagarba, “esi mums visiems visiškai nežinomas, bet mes visi matome, kad tavo lupomis Dievo Dvasia kalba. Mes negalime atsispirti tavo žodžiams, nes juose yra, stebėtina jėga. Iš savo pusės aš jaučiu savyje tokią stiprybę, kad tegul ir kažin kas bus, tegu reikės tukstančius kartų mirti, bet šio namo neapleisiu ir nei nuo vienos šv. Pranciškaus regulų raidės neatsitolinsiu.”

“Nei aš, nei aš”, pasipylė šauksmai iš brolių lupų. “Tu mus nugalėjai, tėve, ir mums esi kaip Dievo angelas; daryk su mumis, kas tau patinka, nes mes jaučiame, kad Jis tavo burna kalba”.

Kokia baisi ta valanda gundytojui! nes jis buvo. Jis dabar pamatė, kaip tų vargšų vienuolių valandėlei pasireiškusi silpnybė pasidarė proga įgyti naujų dangaus malonių, kaip jie dėl pirmo įspėjimo žbdžio darė greitą atgailą už savo klaidą. O, kaip linksmai jis būtų pasitraukęs nuo šios scenos, kuri jį baisiai kankino, bet brolis Obligatus dabar neturėjo savo valios. Buvo stipresnė jėga, privertusi jį kalbėti žodžius, kurie buvo ne jo ir kurie buvo

jam mirtinē kankynē. Taigi jis nors savo veidā valandēlei pridengē su savo ranka (o broļiai manē, kad jis stengiasi pridengti tā susijaudinimā, kurj sukēlē jo žodžiai) ir vēl tēsē toļiau:

“Mano broļiai, Dievas buvo užrustintas, bet jis bus tuojaus numaldytas jusų maldomis ir nusižeminimu. Gi tolimesnē mano užduotis parūpinti maisito, kuris patenkintų jusų reikalus”.

“Gerasai tėve”, tarē gvardijonas, “jei tu turi omenyje ieškoti išmaldų šiame mieste, tai žinok, kad čia nėra nei vieno, kuris norētų duoti”.

“Nešibijok nieko”, atsakē tėvas Obligatūs. “Eikite visi į chorą, vartus palikite atdarus, nes aš negrišiu namo su tusčiomis rankomis”.

Taigi dabar pamokslininkas iš prievartos ējo iš gatvės gatvėn, supurtindamas savo stebėtina iškalba širdis visų, kuriuos tik sutiko. Žmonės burėsi aplink jį, o jo žodžiai juos laikē kaip pririštus. Jie jautē, kad nėra žmogiškos jėgos, kuri galētų atsispirti jo galingam ir kaip ir užkerējančiam šauksmui prie gailėstingumo iš meilės Dievo. Meilē Dievo! šie žodžiai plaukē kaip kokia liudna, bet maloni muzika iš jo lūpų, bet jo širdj pats jų ištarimas varstē kaip aštriai peiliai.

Bet baisiausias kankynės atējo jam, kada jis turējo kalbėti apie turtų tuštybę, apie baisų godulystės pavojingumą, kuriuos atitraukia širdj nuo Dievo, o ją padaro šėtono verge.

Kokį baisų pažeminimą sau jis jautē, kuomet įrodinējo, kad puikybē ir savimeilē žmones daro panašiais velniams ir bjaurina juos, Aukščiausiojo paveiks-

lą! Kaip jis raitēsi ir priešinosi savo viduje tai rankai, kuri jį vertē, o žmonėms atrodē, kad jame veikia energija, kuri ieško tinkamų žodžių išreikšti savo idėjas ir uolumas gelbėti sielas, kurias įkaitino užliepsnojusio pamokslininko žodžiai.

Išmaldos pasipylē iš visų pusių ir jis buvo priverstas jas priimti ir sunkų maišą nešti ant savo pečių. Kiekvienas buvo dabar labai skubus ką nors įdėti į tą maišą. Pamokslininkas, susilenkęs po jo našta, nešē jį į vienuolyną.

Taip kartojasi iš dienos į dieną. Stebėtino pamokslininko garsingumas nulėkē ir už miesto sienų. Iš visų pusių žmonės telkėsi jį pamatyti. Kam tekdavo išgirsti jo žodžiai, tas tuojaus pajusdavo savo širdyje naujus, gyvus jausmus. Įvykdavo stebėtina atmaina.

Baisiaj paikai jam atrodē buti ir išrodyti menku, nusižeminusiu Kapucinu; barškinti mažą dėželę ir šaukti: “Pa sigailėkite, ponai, pasigailėkite, del kilniausios Dievo meilės!” ir kuomet jie metē į dėželę savo pinigų, žemai nusiilenkti, pažadėti melstis už geradėjus ir prašyti Dievo, kad palaimintų juos ir atlygintų už jų duosnumą.

Savaitei baigiantės aukų skaičius taip išaugo, kad reikėjo galvoti kokiam geram tikslui sunaudoti perviršj. Kilo visuotinas piliečių šauksmas, kad turi but pastatytas naujas vienuolynas. Dabar jau išrodē taip, kad jiems kapucinau niekuomet daugiau neįsipiks.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

Paskutinės Arkivyskupo Matulevičiaus dienos.

Lietuvos laikraščiai smulkiai praneša apie paskutines Jo Ekscelencijos Arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus gyvenimo dienas. Jose yra labai daug įdomių dalykų, kurie mums lieka geriausiu pamokiniu kaip reikia gyventi ir šventai mirti. Šv. Martynas, Tours miesto vyskupas, trumpai prieš mirtį kalbėjo: "Jeigu reiktų dar gyventi, neatsisakau dirbti". Panašiai ir Arkivyskupas Matulevičius prieš mirtį dar nusiskundė turįs daug darbų nebaigtų, bet vėliau tarė: "Bus gana, keliausiu amžinybėnu!" Jisai daug dirbo, aukodamas savo gyvybę už tautą, josios šviesesnę ateitį.

Arkivyskupas Matulevičius pereitą vasarą lankė mūsų kolonijas plačioje Amerikoje, nebijodamas didelių karščių, nepaisydamas nuovargio. Daugelis bijojo, kad šitas nepaprastai sunkus darbas nesuardytų Arkivyskupo sveikatos, bet Dievas saugojo. Ganytojas grįžo į Lietuvą nesusergęs. Tėvynėje jisai rado daug blėdies, kurią Bažnyčiai buvo pridariusi socialistų valdžia ir del tos blėdies liudėjo. Nepasilsėjęs jis ėmė dirbti ir dirbo smarkiai. Ypač sausio mėnesyje jis buvo nusidirbęs taip, kad ir miegoti mažai tegalėdavo naktimis. Tačiau dirbęs nesiliovė, o dar padaugino darbą, kada įgijo vilties atitaistyti Lietuvos santykius su šventuoju Tėvu.

Ketvirtadienyje 1927 m. sausio 20 d. jau buvo atbaigtas ir sutarties sumanymas ir Lietuvos Ministerių Pirmininkas p. Voldemaras raštu rašytu prelotui Faidutti pareiškė, kad Lietuvos Vyriausybė nori atnaujinti su šventuoju Tėvu santykius, pairusius 1925 m. Penktadienyje 21 sausio Arkivyskupas buvo visas išbales ir nebėjo valgyti, bet nesiliovė dirbęs, nes reikėjo nusūstyti prašimas Romon kardinalui popiežiaus sekretoriui. Tą pranešimą Arkivyskupas užbaigė rašyti ir išsiuntė penktadienio vakare.

Tada Kauno Marijonai prikalbino Ariki-

vyskupą gulti ankščiau negu paprastai. Atsigulęs Jo Ekscelencija išrodė kiek linksmesnis ir visi manė, kad veikiai pasveiks.

Bet apie pusiau dvyliką naktį užpuolė jį baisus skausmai viduriuose. Nebetverdamas sopuliuose Ganytojas pasisakė kun. Bučiui. Tas pakvietė daktarą Vladą Kairukštį, kurs tuojaus ir atėjo apie 1 valandą nakties. Išklausinėjęs ir ištyręs ligonį gydytojas atrado, jog skausmus sukelia aklosios žarnos uždegimas ir jog reikia umai daryti operacija. Pats dr. V. Kairukštis vienas nenorėjo imtis atsakomybės ir norėjo tartis su profesorium Dr. Hagentornu. Telefonu užklaustas profesorius apsiėmė atvažiuoti. Kun. Vailokaitis pasiuntė jam savo šoferį su automobiliu. Bet komendantura šoferį suėmė ir pristatė į trečiąją Kauno nuovadą už ką važinėjo be leidimo karo stoviui esant.

Gan ilgai truko derybos dr. Kairukščio ir kun. Bučio su trečiosios nuovados viršininku ir Komendantūros budėtojum iki kol šoferis tapo paleistas iš kalėjimo. Ketvirtą valandą nakties į automobilį prie šoferio sėdo policijantas su šautuvu ir nuvažiavo pas profesorių Hagentorną ir iš ten su profesorium pas Arkivyskupą Matulevičių Laisvės al. 61.

Hagentornas ištyrė ligonį ir rado tą pačią ligą, kuri ir Kairukščiui rodėsi esant. Abu numanė, kad reikės operacijos. Arkivyskupo širdžiai esant nuvargusiai abudu gydytojai abejojo ar galima išdrišti daryti operaciją ar ne, ir nutarė kviesti dar dakt. Žemgulį. Šių dviejų pasitarimas užsibaigė keliomis minutėmis prieš 5 val. ryto.

Aštuntą valandą pas ligonį susirinko trys gydytojai: prof. Hagentornas, Vladas Kairukštis ir Žemgulis. Jie pirmiausiai žiūrėjo, ar liga lengvėja, ar sunkėja. Jie nepasakė niekam, ką jie pastebėjo, bet sutarė kad operaciją reikia daryti ir tai greitai. Jiems išėjus atvyko dr. Povilas Kairukštis, vėl apžiūrėjo ligonį ir atrado tą patį ką anie trys.

Iš namų t. y. iš Marijonų vienuolyno na-

mo į dr. Hagentorno ligoninę nešte nunešė tam tikrais neščiais, nes vešti net automobiliu buvo pavojinga. Nešė ligoninės sanitaras ir gailstingoji sesuo, o lydėjo prof. kun. Česaitis ir studentas St. Griškevičius.

Į ligoninę Arkivyskupą tokiu budu atgabeno apie 11 val. šeštadienyje 22 sausio pusiau dvyliką. Dr-as Hagentornas prie anų dviejų daktarų padarė Arkivyskupui operaciją užmigdęs jį eteru. Buvo vilties, kad aukštai gerbiamas ir mylimasis ligonis pasveiks. Penktą valandą po pietų šeštadienyje jis jau buvo gana stipras ir maloniai kalbėjosi su aplankančiais jį.

“Šaltinis”.

— ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ —
Neramus vakaras.

(Rašo kun. Dr-as I. Česaitis).

Sausio 26 d. 10 val. vakaro, draug su kun. J. Vailokaičiu, nuėjova į Dr. Hagentorno kliniką, kur Ekscelencijai daryta operacija ir kur jis buvo slaugomas, pasiteirauti apie sveikatą. Nuo pat ryto Ekse. ligos eiga buvo pavojinga.

Įėjęs klinikon pasiteiravau kaip Ekscelencijos sveikata.

Seselė viršininkė susirupinusi pranešė, kad bloga. Pulsas 120.

Šį rytą Ekse. jai nusiskundęs turįs daug darbų nenuveiktų, o šį vakarą jau taręs: “Bus gana, keliausiu amžinybėn.”

Kun. Juozas Vailokaitis, taip ramiai besiorientuojąs ir didžiausiuose pavojuose, patarė kuo greičiausiai skubėti pas jį, telefonuoti kun. prof. Bučiui ir prašyti, kad leistų man šią naktį budėti prie Ekse. Leidimą gavau.

Ant tų pėdų išbėgova iš kun. Juozo buto, paėmėva automobilį ir atvykova prie Marijonų vienuolyno, Laisvės Al. 61.

Čia kun. Juozas, paspaudęs man ranką, prašė gauti jam palaiminimą nuo Ekse. Pat-sai grįžo pėsčias namo.

Nors kiekvieną rytą Ekse. nešta šv. Sakramentas, o šį rytą jis prašė suteikti šv. Sakr. kaipo viatiką, paskutinis patėpimas nebuvo duotas. Taigi paėmęs šv. aliejus sprukau į tą patį

automobilį, kurs prie durų manęs laukė.

Antruktart klinikoje.

Įėjęs sutinku vėl ses. Juozapą ir daktarą.

— Kaip sveikata rkvyskupo? Ar nepagerėjo?

— Deja, pavojus gresia. Pulsas alarmuojantis. Kaip gaila, ligi šio ryto mes giliausiai tikėjomės jo sveikata. Visa buvo labai normalu, gi nuo 10 val. ryto ėjo blogyn ir blogyn.

Pasiliksiu prie Arkiv., pratariau nusimindęs.

— Nėra tikro reikalo, ramino mane daktaras ir sesuo. Reikalui esant pašauksime per telefoną. Pagaliau, kaip tamsta nori.

Lūdna ir skaudi naktis.

Nuėjau pas ligonį. Jis sunkiai kvėpuoja, retkarčiais vaitodamas. Sesuo nuolat sėdi prie lovos. Atsisėdau ir aš.

Kiek palaukus Ekse. praveria akis. Atsiklaupiu. Bučiuoju apyšaltę ranką. Jis glosto mano galvą.

— Ekscelencija, atėjau aplankyti.

— Aėių tau ir visiems. Mane jau maitina... Bėk namo...

Atsikeliu, bet eiti namo negaliu. Ekse., nenorėdamas kitų varginti, ne tik jį belankantiems, bet ir slaugėms dėkodamas už patarnavimus liepdavo eiti poilsin.

Išėjęs į ambulatoriją baigiu kalbėti mišparus. 11 valanda. Gaudau seserį ir daktarą. Žinios vis tos pačios. Ligonis negerėja. Jis stiprinamas leidžiant po oda vaistus.

Grįžtu ir vėl ligonio kambarin, tik nesirodau. Nejauku. Jis mano viršininkas. Liepe eiti namo. Tylūs vaitojimai, skubūs alsavimai ne ką pranašauja. Daktaras mane įspėja apie tikrąjį pavojų gyvybei.

Palieku prie ligonio, išeinu karidoriu ir vėl tą pačią kelnę atkartuju, nuolat klausinėdamas ar sveikata negerėja. Jau man aiškiai pasako, kad vilties nėra. Ligi ryto vargu sulauks.

Pirmą valandą pasirodau išvargintam ir besilpstančiam ligoniui.

(Bus daugiau).

MUSŲ DARBAI

*Kieno yra kaltė, kad lietuviai taip linksta
prie ištautėjimo?*

Buvo laikai, kuomet mūsų žmonės negalėjo būti kaltinami už tai, kad ištautėja, nes mūsų vadai, Lietuvos kunigaikščiai, sujungę lietuvius su lenkais, patys per šimtmečius sėdėjo ant lenkų sosto ir valdė Lietuvą ir Lenkiją. Jie visai nesirupino lietuvių kalba, patys tik mažai ją temokėjo. Kaikurie visai nešnekėjo lietuviškai, daugiausiai lenkiškai, ir jų pavaldiniai, nesuprasdami dalykų, sekė juos. Toliau papulė vieni ir kiti po Rusijos jungu. Kadangi lenkams nesunku išmokti rusų kalbą, tai caras tik lietuviams buvo uždraudęs net maldaknyges lotynų raidėmis spauzdinti ir skaityti. Tas uždraudimas visai mūsų tautą aptemdė ir visą mokslo šviesos energiją išplėšė. Negana to, caras buvo uždraudęs vienuoliams misijonieriams darbuotis Lietuvoje ir plėsti dvasišką žmonių apšvietimą. Tas apšvietimas būtų daug sulaukęs nuo ištautėjimo. Be abejo būtų atsiradę lietuvių misijonierių, kaip pas kitas tautas, kurie tiekia skirtingas pamokas atskirai visiems keturiems luomams, kaip tai, motinoms arba merginoms, kurioms aiškinama kokias pareigas užsideda įstodamos moterystėn; pačiuotiems vyrams arba vaikinams, kuriems tipa pat aiškinama kokias priedermes užsideda moterystėn įstodami. Kaip vieniems, taip kitiems išdėstoma kudikėlių nuo pat kudikystės auklėjimo svarba. Už tatai caras, atjausdamas tikrai, kad lietuviai, turėdami savo tarpe ir savo kalboje misijonierių, kuomet nors prieis prie apšvietimo, kad niekinti savo kalbą, tai vis tiek kaip niekinti savo tautą ir savo prosenius, uždraudė du svarbiausiu dalyku, kad greičiau ir gudriau surusinus visus lietuvius. Kad ne keli sugebėję lietuvių, kurie pradėjo bent iš dalies slapta darbuotis, kad surtėjus lietuvius nuo pilno ištautėjimo, pargabendami bent maldaknygių iš Prūsų. Visokiais budais įkalbėjo žmonėms, kad stengtųsi

laikytis savo kalbos, kuri viena koja buvo karstan išengusi, caro dėka. Čia labai tinka Išganytojo žodžiai: "Nes šio pasaulio vaikai gudresni su sau lygiais už šviesos vaikus" (Luko 16. 8.). Tie Kristaus žodžiai mums aiškiai parodo, kad jau bent dabar būtų mūsų nemaža kaltė, jeigu nesirupintume daugiau įgyti gudrumo, kad ir prisiziūrėdami savo priešo caro pastangoms, kuriomis jis norėjo mus surusindamas ne vien kalbą, bet ir tikėjimą mums išplėtiš ant visados. Taigi mūsų pareiga yra rupintis kaskart tapti gudresniais, susiprasti ir pradėti visomis jėgomis gintis nuo ištautėjimo nelaimės ir pasistengti kiek galima įkalbėti jaunimui, kad kuoveikias grįžtų prie savo tėvų kalbos ir daugiau nuo jos neatsitrauktų.

P. P. S.

Marijonų Kolegijos Remėjai:

Kun. J. Daknys, Niagara Falls, N. Y.	7.50
O. Kaneravičiūtė, Amsterdam, N. Y.	5.00
U. Auškalnienė Chicago, Ill.	3.00
E. Mikšienė, West Lynn, Mass. Rem.	3.00
O. Bernotienė, Duquesne, Pa. Rem.	3.00
A. S. Vaitkus, Dayton, O. Rem.	3.00
Kun. J. Čaplikas, Worcester, Mass. D. Už.	5.00
Kun. J. Čapliaks, Worcester, Mass. D. už.	5.00
J. ir Ona Draskiai, Bayonne, N. J. D. už.	11.00
J. Eidukynas, " "	5.00
Jo žmona Eidukynienė " "	6.00
St. Milvidas " Rem.	3.00
Klem. Grigaliunienė " "	3.00
Ag. Strakauskienė " "	10.00
Mat. Petronis Jersey City, "	3.00
Jon. Bielevičius Bayonne, N. J. "	5.00
Aukų surinkta " Aukos	5.25
Ona Milukienė Elizabeth Port N. J. Rem.	3.00
Marė Zidaveckienė " "	3.00
Marė Griecienė " "	3.00
Emilija Juškienė Hillside, N. J. "	3.00
M. Baronienė Elizabeth Port, N. J. Rem.	3.00
St. Markevičius " "	2.00

(Bus daugiau).

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Kokioje karalystėje yra tie ežerai kur Sodoma ir Gomora buvo? Dažnai tenka išgirsti apie tuos miestus, bet nežinau kur jie yra.

P. M., Boston, Mass.

ATSAKYMAS. — Sodoma ir Gomora buvo anuomet Pentapolio krašto miestai (Prad. 14, 2). Jie stovėjo “krašte netoli Jordano” (Prad. 13, 14). Kur dabar tikrai yra jų vieta sunku atspėti. Mokslininkai tvirtina įvairiais budais. Jozefus, garsusis žydų istorikas sako, kad tai yra dabartinė Arabijos Zoara vieta (“Žydų Kovos”, 4, 8, 4). Kiti gi mokslininkai kaip Burkhard, Wetstein tvirtina, kad tie miestai stovėjo dabartinių Negyvųjų arba Mirusiųjų jurių apielinkėje. Šita nuomonė gal ir bus tikriausia.

KLAUSIMAS. — Kada žmogus per savo kaltybę praranda sveikatą, ar jisai gali Dievo prašyti, kad jam sveikatą grąžintų?

Jurbarkietė.

ATSAKYMAS. — Gali. Kaip žmogus gali ir turi melsti Dievo savų nuodėmių atleidimo ir prarastos malonės gražinimo, taip lygiai jisai gali melsti ir tos sveikatos, kurią per savo kalnę prarado.

KLAUSIMAS. — Kokios tautos buvo Švenč. Panelė Marija, ar ne iš žydų?

Jurbarkietė.

ATSAKYMAS. — Taip, Švenč. Panelė Marija buvo kilusi iš karaliaus Dovydo namų, kuris buvo žydų karalius. Jinai todėl irgi yra žydų tautos duktė.

KLAUSIMAS. — Kadangi žmonės su nešvariais pirštais, įeidami į bažnyčią, mirko vandenį, tai aš nelabai noriu įeinant į bažnyčią krapintis.

Jurbarkietė.

ATSAKYMAS. — Keistas Tamstos sanprotavimas. Tamsta valgai, sakysime kad ir duoną. Kiek jos nesuteršia visoki nešvarus pirštai iki toji duonelė pasiekia

Tamstos burną. Tai visgi gerai žinodama Tamsta tą duoną valgai. Jeigu lašelį švento vandens suvilgins Tamstos rankos pirštą, tai dėl jo nešvarumo nėra jokio reikalo nusigasti ir mesti šventą vandenį vartojus.

KLAUSIMAS. — Ar galima melstis atsiklaupus ant kedės?

Jurbarkietė.

ATSAKYMAS. — Geriau klauptis ant grindų, bet jeigu yra svarbi priežastis, tai galima ir ant kedės atsiklaupus melstis.

KLAUSIMAS. — Ar gerai žmogus daro, kad skaito šv. Evangeliją ir neklauso pamokslų? Tariai visa yra Evangelijoje surašyta.

Jurbarkietė.

ATSAKYMAS. — Kad žmogus skaito šv. Evangeliją, tai labai gerai daro, bet kad pamokslų neklauso, tai blogai. Jeigu jisai tai daro iš apsilaidimo, tai jam yra kasdieninė nuodėmė, bet jeigu apleidžia pamokslus jau iš įpročio arba iš paniekos tariasis visa Evangelijoje randas, jam yra mirtina nuodėmė.

KLAUSIMAS. — Mano dėdė yra 60 metų amžiaus. Jisai valgo pėtnyčiomis mėsą. Sakosi šv. Tėvas tokiame amžiuje leidžias. Ar tai tiesa?

Jurbarkietė.

ATSAKYMAS. — Toki metai paliuosuoja žmogų nuo pasnyko, tai yra jisai gali valgyti kiek nori, bet nepaliosuoja jį nuo uždraustų valgių, kaip pėtnyčioje mėsą valgyti. Jeigu jo nesveikata reikalauja, kad jisai valgytų kiek stipresnių valgių pėtnyčioje, jisai turi kreiptis į savo kun. kleboną arba į nuodėmklausį, prašydamas pavelyti jam pėtnyčioje valgyti ką nors iš mėsisko. Gavęs tokį leidimą, jisai gali juo naudotis. Bet be leidimo jam taip elgtis yra nuodėmė.

KLAUSIMAS. — Ar motina turi atiduoti pinigus mirusio sunaus už jo vėlę

ant šv. Mišių, ar turi jais atmokėti skolą jo sesers? *Jurbarkietė.*

ATSAKYMAS. — Mirusio žmogaus paliktais pinigais pirmiausia reikia išmokėti jo skolos, nes to reikalauja teisingumas. Likusiais pinigais reikia elgtis kaip mirusiojo įsakyta. Jeigu jisai mirė, nepadaręs jokio testamentu, yra gera, net ir butina, kad giminės, dalindamiesi jojo turto, neužmirštų atminti pas Dievą jo nemirtingos sielos duodami ant šv. Mišių arba duodami kiek likusiojo turto pavargėliams, kad jie už mirusį pasimelstų. Reikia neužmiršti, kad skolos ir skriaudos klausimuose pirmiau eina teisingu-

mas, tik paskui jau gailestingumas.

KLAUSIMAS. — Ar yra nuodėmė pasakyti policijai, kad verda munšainę ir nuodina žmones? *S. B., Detroit, Mich.*

ATSAKYMAS. — Šitokiuose atvejuose reikia elgtis labai atsargiai, kad siekiant gero nepadarius daugiau blogo. Vien dėl to skusti policijai, kad kas nors verda svaigalus, nėra teisinga, todėl kas neteisinga, tai ir negera. Jeigu gi tu svaigalų gamintojai juos parduoda tamstos namiškiams ir tuomi skriaudžia jūsų šeimyną, galima tuomet skustis valdžiai, kad jiniai prašalintų jūsų šeimynos skriaudos aplinkybes.

Lietuvos Žinios

RYGA, vas. 26. — Lietuva laimėjo šešerių metų neoficialų karą su Lenkija ir artimoj ateity. lenkai sąlyginiai grąžins Vilnių Lietuvai, anot gautų čia nepatvirtintų žinių.

Diplomatiniai ir konsulariniai santykiai ir pašta, telegrafu ir geležinkeliais susisiekti tarp Lietuvos ir Lenkijos greitai bus įvykinti.

Sir Tudor Vaughan, Britų ministeris Baltės valstybėms, kurs pastaraisiais laikais ketelą kartų lankėsi Kaune, kredituojamas už abiejų šalių kruvon suvedimą.

Einant sutartimi, kokia artimiausiomis dienomis bus pasirašyta, Lenkija pripažįsta Lietuvai Vilnių ir žymiąją Vilniaus karidoriaus dalį; Lenkija sutinka Vilniaus teritoriją pavesti Lietuvai valdyti; bet Lietuva podraug pripažįsta lenkams Vilniaus karidorių laikyti garnizonus, kol Rusija Lenkijai ilgiau nebus pavojinga. Tuomet Lenkija atšauks garnizonus ir visa teritorija bus perduota Lietuvai.

Lietuvos Vyskupas Buvo Vilniuje.

Iš Washingtono, D. C., praneša, kad a. a. D-ro Jono Basanavičiaus laidotuvėse Vilniuje dalyvavo Kaišėdorio vyskupas J. Kukta, Vil-

kaviškio vyskupas-koadjutorius Meč. Reinis.

Be jų laidotuvėse dalyvavo Universiteto rektorius M. Biržiška, prof. Roemer, prof. Žemaitis, Kauno miesto bulmistras Vileičis ir kiti įžymūs lietuviai.

Puošia. Čia 2 d. sausio š. m. parapijos klebonas kun. J. Katilius šventino bažnyčios draugijos "Brostininkų" naujai nupirktas šešias lempas ir jiems laikė šv. Mišias.

Šios dr-jos pirmininkas yra Vincas Stabinigis, iš Petroškų k. Jis rupinasi, be minėtų šešių lempų, dar įtaisius žvaigždę ir naują baltakimą. Tikrai yra kuo džiaugtis.

— 7-1-1927 m. 14 val. kriminalės policijos valdininkai rado Krinčupio kaimo laukuose (Pažaislio valsč.) nušautą revolverio šuviu galvon nepažįstamo asmens lavoną. Pas jį rasta Lietuvos maisto pramonės darbininkų profesinės sąjungos nario bilietas, SIFARO Valdemaro vardu, kitų jokių dokumentų nerasta. Žmogžudybė aiškinama.

— Šanėiuose, Vokiečių g. 56 Nr. pil. Onos Evinskienės priešbuteje rastas vyriškos lyties kudikis, kuris patalpintas prieglaudou. Kaltininkas pametimo kudikio ieškomas.

— Š. m. sausio 18 d. 11 val. Micevičiaus g. 27 Nr. 1, universiteto rūmuose per neat-sargų apsiėjimą su degančiomis dujomis — jos užsidegė, nuo to patalpoje apdegė baldai ir langai. Gaisro metu apdegė universiteto sargas Grumbinas Antanas. Gaisras buvo už-gesintas 20-25 minučių laikotarpyje. Nuosto-liai aiškinami tam tikra komisija. Šiuo reikalu vedama kvota.

— 19-1 1927 m. 11 val. 30 min. Kaune,

žuvų turgavietėje, staiga mirė pil. Paulauskas Stepas. Lavonas patalpintas Kauno ligoninės lavonyne. Mirties priežastis aiškinama.

Prašymas.

Kam Gerbiamųjų "Laivo" skaitytojų yra nereikalingi 1926 m. "Laivo" numeriai: 2, 11, 12, 35 ir 44 malonėkite prisiųsti "Laivo" Ad-ministracijai. Busime nuoširdžiai dėkingi.

"Laivo" Administracija, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUL. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo:

"Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laišku mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą
"DRAUGA"

"Draugo" kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusei metų \$4.00

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.

CHICAGO, ILL.